

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: N. A., narozený dne, t. č. v V. L.
Zastoupen: Organizace pro pomoc uprchlíkům, obecný zmocněnec,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2018, č. j. KRPP-62265-51/ČJ-2018-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená na 90 (devadesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody v Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie pod č. j. KRPP-62265-35/ČJ-2018-030022 ze dne 30. 6. 2018 prodlužuje dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 90

(devadesát) dní, tj. celkem na 180 (sto osmdesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Žalobce zrekapituloval správní řízení a s odkazem na § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců uvedl, že tato právní úprava nepovoluje správnímu orgánu znovu „přezajistit“ žadatele o mezinárodní ochranu do režimu zákona o pobytu cizinců, jestli již rozhodlo Ministerstvo vnitra o jeho zajištění a pokud nebylo pravomocně ukončeno jeho řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce následně odkázal na právní výklad Krajského soudu v Praze (rozsudek č. j. 44 A 3/2016-32 ze dne 4. 3. 2016 nebo č. j. 54 A 8/2018-36 ze dne 18. 7. 2018).
3. Podle výkladu Kanceláře veřejného ochránce práv (č. j. KVOP-33140/2017) lze „přezajistit“ cizince ze zákona o azylu zpět do režimu zákona o pobytu cizinců pouze v případě, že bylo řízení o mezinárodní ochraně pravomocně ukončeno. V takovém případě by mohl správní orgán přistoupit k realizaci správního vyhoštění, a mohl by tak ponechat cizince v zajištění.
4. První zákonná podmínka je, že ministerstvo nerozhodlo o zajištění cizince dle zákona o azylu. Správní orgán uvedl, že tuto podmínku splňuje, jelikož *„ministerstvo (vnitra) nerozhodlo o zajištění podle zákona o azylu, přestože tak učinit mohlo, případně mělo. Ministerstvu zbývá lhůta pro případné zajištění účastníka řízení dalších 60 dnů“*. S tímto odůvodněním žalobce nesouhlasil, jelikož ministerstvo rozhodlo o zajištění dle zákona o azylu, a to konkrétně na 60 dní, tedy na polovinu maximální stanovené lhůty. Správní orgán by neměl zpochybňovat uvážení ministerstva vnitra, které by „mělo“ rozhodnout o dalším prodloužení zajištění. Ministerstvo vnitra neprodloužilo zajištění žalobce, ale nejde usoudit, že ministerstvo o jeho zajištění nerozhodlo. Následně žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze, sp. zn. 44A 3/2016.
5. Není dále sporným ani fakt, že v jeho věci došlo k vydání rozhodnutí o zajištění podle § 46a zákona o azylu („nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu“). Žalobce neopomněl ustanovení § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, které stanovuje, že při opětovném přezajistění do režimu zákona o pobytu cizinců se k uplynulé době zajištění dle zákona o azylu nepřihlíží, avšak má za to, že toto ustanovení se vztahuje pouze na případ, kdy by bylo ukončeno řízení o mezinárodní ochraně a správní orgán by začal realizovat správní vyhoštění. Žalobce však tento případ nepředstavuje. Napadené rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s článkem 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, konkrétně z rozsudku Amuur proti Francii z 25. 6. 1996, vyplývá, že aby omezení osobní svobody neodporovalo článku 5 Evropské úmluvy o lidských právech, nepostačuje, aby bylo v souladu s platným právem.
6. Žalobce znovu zdůraznil, že existují hned dvě překážky k realizaci správního vyhoštění: řízení o mezinárodní ochraně, ale také řízení o správním vyhoštění. Ani jedno řízení ještě nebylo pravomocně ukončeno, kdy v prvním řízení byla dne 29. 6. 2018 podaná žaloba ke Krajskému soudu v Plzni a ve druhé věci ještě nebylo rozhodnuto o odvolání. Žalobce má poté možnost podat žalobu proti tomuto rozhodnutí a následně také kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, a to v obou případech. Jak vyplývá z rozhodovací praxe NSS, i pokud by mělo dojít k zajištění žalobce během azylového řízení, je potřeba zohlednit předpokládanou dobu trvání celého správního i soudního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

7. Žalobce také uvedl, že správní orgán nesprávně vyhodnotil realizaci správního vyhoštění ve stanovené době, jelikož existuje několik překážek realizace správního vyhoštění. Správní orgán pouze konstatuje, že „realizaci vyhoštění účastníka řízení brání pouze to, že nemá ověřenou totožnost a rozhodnutí o správním vyhoštění není pravomocné, což jsou překážky, které nelze označit za neodstranitelné“. Toto konstatování není z pohledu žalobce dostatečné. Navíc správní orgán nemůže konat úkony potřebné k realizaci správního vyhoštění, dokud nebude řízení o mezinárodní ochraně pravomocně ukončeno. Správní orgán nemůže kontaktovat Pákistánský zastupitelský úřad a žádat o ověření totožnosti žalobce, dokud bude výše uvedený žadatelem o mezinárodní ochranu. Žalobce má také za to, že není v kompetenci správního orgánu posuzovat, zda někdo je či není uprchlíkem nebo ekonomickým migrantem. Současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 150.
8. Žalobce měl za to, že s prodloužením zajištění na maximální dobu, tedy 180 dní, se důvodnost zajištění snižuje, tedy že argumentace správního orgánu musí být o to důslednější. Žalobce dále uvedl, že před uplynutím přípustné doby k zajištění nebude realizace vyhoštění možná, tudíž nelze žalobci nadále omezovat jeho osobní svobodu. Řízení o odvolání proti správnímu vyhoštění obvykle trvá jeden až dva měsíce, následně ve lhůtě 10 dní lze podat žalobu ke krajskému soudu, kde řízení může trvat až 60 dní, a poté lze podat ve lhůtě 14 dní ještě kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, kdy Nejvyšší správní soud může kasační stížnosti přiznat odkladný účinek, a toto řízení trvá asi měsíc, předpokládaná doba celého řízení tedy může činit přibližně 180 dní. To samé trvá u řízení o mezinárodní ochraně, kde je odkladný účinek automaticky přiznaný. K přípravě realizace správního vyhoštění se obvykle přistupuje až v okamžiku, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Žalovaná na straně 7 v napadeném rozhodnutí uvedla, že v případě realizace správního vyhoštění s policejní eskortou činí celý proces přibližně 40 dní. Žalobce proto namítal, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pravděpodobně vykonatelné dříve než za 90 dní, a poté ještě dalších 40 dní zabere proces realizace správního vyhoštění, je nutno mít za to, že realizace vyhoštění nebude potenciálně možná dříve, než uplyne přípustná doba, po kterou může být žalovaný zajištěn. Žalobce má za to, že správní orgán nesprávně vyhodnotil reálný předpoklad pro vyhoštění ve stanovené době, jelikož existuje několik překážek realizace správního vyhoštění.
9. Závěrem žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se k obdobné žalobě podané žalobcem vyjádřila již dne 24. 7. 2018, ve spise pod č. j. KRPP-62265-44/ČJ-2018-030022 a je ve shodě s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2018, č. j. 17A 101-2018-32. Následně konstatovala, že sám žalobce uvedl, že pobývá na území EU nelegálně a popsal způsob nelegálního překročení hranic Evropské unie. Po celou dobu své cesty využíval služeb převaděčů, kteří si účtovali nemalé částky. Úmyslně tedy porušil předpisy a zákony jednotlivých států EU i předpisy vydané EU. Žalovaná postupovala v duchu zákonů ČR, mezinárodních smluv a předpisů EU, což je i patrné z řešení případu německou stranou, která předala žalobce zpět do ČR podle Dohody mezi vládou ČR a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 3. 11. 1994. Žalovaná dále uvedla, že v odůvodnění rozhodnutí č. j. KRPP-62265-51/ČJ-2018-030022 o prodloužení zajištění řádně pospala stav věci a odůvodnila své rozhodnutí.

Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude žalobci zajištění bezodkladně ukončeno. Žalovaná neporušila čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobody, neboť uplatňovala svou pravomoc pouze k účelům, jež jí byly zákonem svěřeny v § 164 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná postupovala pouze v mezích zákonů.

11. Na závěr žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.
12. V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.
13. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
14. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
15. Dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *„Policie vydá nové rozhodnutí o zajištění, nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu, jde-li o cizince zajištěného podle tohoto zákona, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, a existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet. Nové rozhodnutí o zajištění policie vydá do 3 dnů od doby, kdy mělo ministerstvo rozhodnout o zajištění.“*
16. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“*
17. Dle § 2 odst. 1 písm. b) věty první a druhé zákona o azylu *„Pro účely tohoto zákona se rozumí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal.“*
18. Ze správního spisu vyplývá, že dne 20. 4. 2018 byl žalobce kontrolován policií SRN – BPOLI Waidhaus u dálnice A6 v SRN za hraničním přechodem Waidhaus – křižovatka Eslarn. Žalobce šel pěšky a při kontrole nepředložil žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. Uvedl, že měl na parkovišti v ČR na Rozvadově vystoupit z kamionu. Dle výpovědi, kterou učinil v SRN, uvedl, že měl cestovat v úkrytu přes Irán, Turecko do Řecka a dále do Makedonie. Nikdy nebyl kontrolován a nikde mu nebyly sejmuty otisky prstů. Z Makedonie do Srbska cestoval v kontejneru. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce není oprávněn k pobytu na území ČR. Žalobce byl předán Policii ČR hlídce OPKPE Plzeň dle Readmisní dohody dne 21. 4. 2018. Téhož dne

bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Následně bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU vedené pod č. j. KRPP-62188-14/ČJ-2018-030022 a současně mu byla stanovena doba 1 roku, po kterou nesmí cizinec vstoupit na území členských států EU. Proti rozhodnutí se žalobce odvolal a odvolací orgán o odvolání do doby vydání napadeného rozhodnutí nerozhodl. Dne 26. 4. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a následně správní orgán vydal rozhodnutí o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a doba trvání byla stanovena do 25. 6. 2018. Dne 21. 6. 2018 bylo žalobci předáno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, kterým mu nebyla udělena. Poté dne 23. 6. 2018 bylo žalobci opět předáno nové rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a byla mu stanovena lhůta 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V rámci podání vysvětlení dne 21. 4. 2018 žalobce mimo jiné konstatoval, že v ČR nemá žádnou adresu pobytu a jeho cestovní doklad se nachází v Pákistánu. Z Pákistánu odjel dne 15. 8. 2016 do Iránu, pak do Turecka a následně do Řecka, kde pobýval rok a půl a podal tam žádost o vydání povolení k pobytu, která ještě nebyla ukončena. Z Řecka odjel do Makedonie, následně do Srbska, kde sehnal kamion, kterým chtěl odjet do Itálie. Za převoz zaplatil nějakému Afganci 1.600,- Euro. V kamionu byli dva, ten druhý byl také zadržen v Německu. Řidič se o nich dozvěděl až na místě, kde vystoupili. Žalobce neví, kde se nachází, chtěl do Itálie. O azyl nikde nežádal.

19. Zdejší soud nejprve uvádí, že k charakteru rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze obecně konstatovat, že správní orgán musí vždy dbát na to, aby zajištění trvalo co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Pokud tedy správní orgán přistoupí k prodloužení doby zajištění, musí především zdůvodnit, jaké kroky dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011 č. j. 7As 126/2011-43).
20. Dále je nutné konstatovat, že k obsahu odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. j. 4 Azs 122/2014-43, v němž uvedl, že: „o zajištění cizince je rozhodováno bez provádění plnohodnotného správního řízení (§ 168 zákona o pobytu cizinců, srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, body 13-15), přičemž časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený, když celkově může zajištění podle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, „trvat nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody.“ Tohoto aspektu si byl vědom rovněž rozšířený senát (srov. výše citované usnesení č. j. 7 As 79/2010 – 150, bod 26). Na odůvodnění rozhodnutí o zajištění tak nelze klást totožné nároky jako na (případně) následně vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, které lze rovněž podrobit přezkumu odvolacím správním orgánem, popř. správními soudy. V rozhodnutí o zajištění postačí odpovídající vymezení důvodů pro omezení osobní svobody dotčeného cizince, což žalovaný učinil.“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince.
21. Žalobce předně namítal, že se stále nachází v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a tudíž není vůbec možné ho zajistit podle zákona o pobytu cizinců, neboť tento se na něj nevztahuje a navíc probíhající azylové řízení brání realizaci jeho vyhoštění. Soud k tomu

uvádí, že v případě žalobce není pochyb o tom, že se v době vydání napadeného rozhodnutí nacházel v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, jelikož žalobce podal proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobu, která má odkladný účinek, a tedy na žalobce je znovu pohlíženo jako na žadatele o mezinárodní ochranu. Daná skutečnost vyplývá nejen ze správního spisu, ale nerozporovala ji ani žalovaná. Předmětem sporu ovšem zůstává, zda v nyní projednávaném případě mohl být žalobce zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, i přestože byl ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu v době vydání napadeného rozhodnutí v postavení žadatele o mezinárodní ochranu.

22. Dané ustanovení zcela nevylučuje možnost aplikace zákona o pobytu cizinců na žadatele o mezinárodní ochranu, neboť se v něm uvádí, že se zákon o pobytu cizinců nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, ovšem pokud nestanoví zákon o pobytu cizinců nebo zvláštní právní předpis jinak. Takovým ustanovením je v daném případě shora citovaný § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který počítá se zajištěním cizince, jenž si podal žádost o mezinárodní ochranu, tedy je v postavení žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
23. V případě žalobce je vedeno správní řízení na základě toho, že se nacházel na území ČR a dalších států EU bez oprávnění. Dále soud uvádí, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce až teprve poté, co byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, přestože podle svého vyjádření cestoval nelegálně přes několik zemí EU, kde o mezinárodní ochranu požádat měl a mohl. Žalobce jasně uváděl, že důvody jeho cesty do Evropy jsou ekonomické, cestuje za prací a pouze v Řecku požádal o pobyt. Nevyčkal však rozhodnutí v této věci a dále bez jakýchkoli dokladů pokračoval v přesunu do dalších států EU. Existuje zde jakákoliv absence snaha legalizovat si pobyt v ČR, přestože se žalobce i zde mohl dostavit na příslušné místo k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dále lze konstatovat, že jelikož proti rozhodnutí Ministerstva ve věci mezinárodní ochrany byla podána žaloba, cizinec měl stále postavení žadatele o mezinárodní ochranu.
24. S ohledem na shora uvedené je tak podle názoru soudu zřejmé, že nastala situace, kdy Ministerstvo vnitra nerozhodlo o zajištění a žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s tím, že existují důvody pro zajištění dané přijímací směrnicí, která se vztahuje na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Zákonné podmínky vydání rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců tak byly naplněny.
25. Soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že napadené rozhodnutí omezuje jeho osobní svobodu na dobu zjevně přesahující maximální lhůtu zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. V daném případě žalobce směřuje doby k zajištění podle zákona o azylu a podle zákona o pobytu cizinců. Je sice pravdou, že podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů. Nicméně v daném případě byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
26. V souladu s § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se přitom nepřihlíží k uplynulé době zajištění dle zákona o azylu. Pro účely výpočtu rozhodné doby zajištění se započítávají

pouze doby zajištění dle zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 332/2016 – 32). Tudíž žalovaná nepochybila, když přizajistila žalobce na dalších 90 dnů, neboť se do doby zajištění stanovené v napadeném rozhodnutí nezapočítává doba zajištění žalobce podle zákona o azylu.

27. Žalobce dále namítal, že nyní brání v realizaci správního vyhoštění dvě překážky – řízení o mezinárodní ochraně a také řízení o správním vyhoštění, a že prodloužení zajištění na maximální dobu 180 dnů, se důvodnost zajištění snižuje, tedy argumentace správního orgánu musí být o to důslednější. Soud uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že reálný předpoklad vyhoštění existuje, přičemž k realizaci dojde ihned, jakmile účastník řízení pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu a bude skončeno řízení o správním vyhoštění. Při stanovení doby zajištění se žalovaná zabývala zákonnými požadavky stanovit dobu zajištění tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Žalovaná zohlednila i to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s tím, že proti vydanému rozhodnutí o mezinárodní ochraně byla podána žaloba, tudíž žalobce je stále v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaná se tak zabývala otázkou existence předpokladu realizace správního vyhoštění v době zajištění žalobce, kdy došla k závěru, že realizace je možná. Se závěrem žalované se ztotožnil i zdejší soud. Podle § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se při stanovení doby zajištění podle tohoto zákona nepřihlíží k uplynulé době zajištění dle zákona o azylu. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že v daném případě žalobce existoval skutečně předpoklad k realizaci správního vyhoštění ve stanovené době zajištění, kterou měl správní orgán možnost ještě prodloužit.
28. Závěrem soud konstatuje, že žalovaná při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážila všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž zjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a měla na zřeteli základní zásady správního práva. Soud zároveň neshledal, že by v daném případě došlo ze strany žalované k porušení žalobcem namítaných ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců, Směrnice č. 2008/115/ES a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud má ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, zákonné, správné a řádně odůvodněné.
29. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. října 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně